

Николай Райнов
Видение на Ездра

Десницата Господня слезе над Ездра, жрец на Всевишния, и му съобщи потайни слова – и върховни тайни разбули пред очите му. И нови думи му нашъпна Духът Господен. Видя пророкът страшни неща, които ще станат след време. И лица на нови люде се вестиха пред него, невидени народи се явиха на земята, издън морето се показаха големи суши, чудновати гласове изпълниха въздуха. Чу той езици, които никоой дотогава не бе говорил, и видя писмена, които ничий ум не би можал да разбере.

И тогава се изпълни с Дух Божи Ездра, та издигна глас към народите и рече им:

„Видение за Сетния Ден видях – и слова на откровение ми се казаха отгоре. – На сетния принадлежи Сетният Ден. Но гледайте – да не бъдете сетни!

...Когато се завърши делото на Колесницата, Делото на Творението започва. – А свърши ли се Делото на Творението, иде Сетният Ден: ден на гняв и буря, на небесен копнеж и небесна страст – защото тогава ще стане Бракът на Небе и Земя. Небето ще слезе много ниско до Земята – и Земята ще се издигне много високо към Небето. Тъй Небе и Земя ще се смесят. Люде и ангели ще се виждат едни други и ще говорят на нов език от знаци, и ще работят заедно, както вол и човек заедно орат земята. И небесният огън ще влезе в земните недра.

Тялото на човека ще стане тънко като светлина и много от невидимото ще виждат очите му, и нови сили ще бликнат по земята.

Помнете, че на сетния принадлежи Сетният Ден: запомнете това! – Но се пазете – да не бъдете сетни!

...Много знамения има Денят. Но няма по-силно знамение от личбата, че дотогава не ще престане да капе кръв от меча.

– Истина, истина ви казвам, братя мои; не ще престане да капе от меча кръв, додето не дойде Денят.

Денница е лицето му: – облик на левент, който се връща от кървав гроздобер – или от пир, на който се е бил с врагове. Пурпурно е лицето му, като царска одежда – и смел е погледът му, като блясък на сребърно копие. И гласът му е глас на колесници бранни, които препускат. Защото чак тогава ще се свърши страшната бран, що се води отвеки между Бялата Десница и Черната Левица – бранта за власт над земята. И тогава чак ще се реши чий да бъде светът.

Десет седалища има Денят. Десет седалища: Венец, Мъдрост, Ум,

Милост, Съд, Великолепие, Тържество, Величие, Основание, Царство. Десет седалища има денят. Десет седалища – но горко на тези, които дият седалище в онези дни!

Те ще подирят седалище в Царството. И що ще намеря взорът им? – Ще видят празен престола, който е плашил векове враговете си. И змии ще видят, че се увиват около златния жезъл, и прилепи – че летят под пурпурния балдахин. И по мраморните стъпала на престолния трем те реват черногриви лъвове – и ще гризат костите на цар и велможи.

И ще кажат с горест устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!

Те ще потърсят седалище в Основанието. Ала ще намерят ли основание на земята за своята надежда? Ще видят, че в душата им е лежало основанието на всеки блян – а тази душа ще им се яви суха, като угар, и безводна, като пепелище. Ще видят те, че са рухнали всички основания – до едно – в душата, защото пожар е изпепелил и най-крехкото, и най-здравото.

И ще промълвят с тъга устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!

Те ще подирят седалище във Величието. И ще видят жълти черепи на мъртъвци, по които расте мокра плесен и никнат дребни гъбички. И ще видят още книги от кожа и дълги свитъци от пергамент, разяждани от червеи. И ще видят още изящни мраморни стълпове – рухнали, като крехка паяжина, разсипани из дребен бял прах, станали едно с пръстта на градските стъгди.

И ще зариде в отчаяние душата им до мъртвото величие на племена, градове и люде – и ще видят сянката на това величие – станала едно с огромната сянка на Смъртта.

И ще изрекат с болка устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!

Те ще потърсят седалище в Тържеството. И ще видят сенките на славни царе, носени на златни колесници от дванадесет бели коня. Но сенките ще им кажат: – Меч ни уби, отрова ни покоси живота, изменя разби начъртанията на славната ни десница: недей вярва това, което виждаш, защото и ние го сами не вярваме! – Ще видят после призраци на мъже и жени, обсипани с цветя, засмени, със светли лица – като небесна дъга, но призраците ще им рекат: – Това, що запали в сърцата ни Нощта, Денят го угаси! Недей вярва това, което виждаш, защото и ние го сами не вярваме! – И тези призраци ще се слоят с огромния призрак на Смъртта.

И ще продумат с горчива скръб устата им тогава:

Суета е светът – и суетата ражда суета!

Те ще потърсят седалище във Великолепието. И ще минат отново там, дето са слушали измамния глас на бляскави копринени дипли, сладкия шъпот на скъп среброцветен висон, гордата реч на едри златни пръстени, светената молитва на прозрачни изумрудни кадилници, по-тайните вопли на свенливи бисерни огърлици, блудната измама на тежки рубинови накити. И ще видят само бледен прах с кисела миризма на отрова – сива пепел с дъх на разорение, – тънка паяжина, по която снове и пее лъжата на света. И над тези бледи останки ще играе своя танец сянката на Смъртта.

И ще проговорят с остра печал устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!“

„Те ще подирят седалище в Съда. Но безлюдни ще намерят покоите на Правдата – и на голямото седалище ще видят седнал човек от кости, а на главата му – вместо венец – се вие дълга зелена змия. И очите на змията ще ги погледнат право в лицето – а после змията ще обърне главата си към черепа на костения човек – и ще впие своя език в неговите кухи очни дупки. И те ще се върнат, защото Съд не ще има – освен Съда над мъртвата вселена.

И ще прошъпнат с голямо страдание устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!

Те ще потърсят седалище в Милостта. Ала кой ще намери милост в Сетния Ден? Тогава ще има само една сянка над цял свят: – огромната сянка па Смъртта. И може ли да има милост под тази сянка? Кого е по-жалила Тя – Голямата Самотница – Смъртта –? Те не ще видят милост. Те ще видят само огромната сянка на Смъртта. И ще изхлипат с люта жалба устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!

Те ще потърсят седалище в Ума. Но безумие ще намерят – и огромни кървави очи, които следят хищно света – и го чакат да умре, за да грабнат от него своята плячка. Безумие ще лъщи в погледа на сетните люде, които голи тичат по празните потъмнели улици, между високи безлюдни сгради, за да укроят от Слънцето своята плът. Безумие ще съска в думите на сетните люде, които плахо молят тъмната бездна на Небето да ги приеме – и с ридание очакват да се разтвори черната паст на Земята, за да ги погълне. И над това безумие ще лети гордо огромната сянка на Смъртта.

И ще простенат с тежка въздишка устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!

Те ще подирят седалище в Мъдростта. Но мъртвите гробници не ще им кажат дума – и тъмните кипариси над гробни камъни не ще им промълвят реч. Къде ще намерят мъдрост в Сетния Ден, който е вече отнесъл всички мъдреци? И слепи ще бъдат очите им за всичко писано, и глухи – ушите им за всичко казано. Към Небето ще обърнат взор – дано чуят от звездите поучение, – но черно беззвездно небе ще ги срещне. И към Земята ще наведат в смирение поглед – дано видят в Земята личба, – но пламъци ще изригне Земята – и ще ослепи погледа им. А обърнат ли се настрана, ще видят край себе си тъмната сянка на Смъртта.

И ще проронят с безсилен стон устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!

Те ще потърсят седалище най-сетне във Венеца. Но венец ще стане цялото Небе над тях – огромен кървав венец от многозъби пламъци – и над тях ще стане горещо, като в пещ, – и над главите им ще пламне целият въздух, а под тях Земята ще блъвне силни огньове, за да се слее Небе със Земя в кървав огнен Брак.

И те ще се разтреперят – и с ридание ще изхълцат устата им тогава: – Суета е светът – и суетата ражда суета!

Десет седалища има Денят: Царство, Основание, Величие, Тържество, Великолепие, Съд, Милост, Ум, Мъдрост, Венец. Десет седалища има Денят, но горко на тези, които дирят седалище в онези дни!“

...Ето ви нова личба, братя мои, че иде Денят – Сетният Ден: през вечния покров на нещата Съдбата ще разгърне книга от снежночист пергамент – и върху белите страници ще впише всеки по една мисъл.

И тази мисъл трябва да обгръща копнежите на целия му живот – и да набелязва до един греховете на душата му. И мисъл с мисъл не трябва да се схожда!

Защото на изкласила нива ще се уподоби тогава светът. Наистина, светът ще бъде изкласила нива. И нощта е близо, братя мои.

Иде Денят – Сетният Ден!

Не Ден на Гняв – а ден на Тържество и Правда.

...Аз, Ездра, бях служител на Всевишния.

И видях: и ето, раздра глас тъмнината – глас, подобен на писък в пустинята нощем. И кървави стъпки се отбелязаха в небесното пространство.

И записах аз словата на това, което има да стане.
Защото – близо е Денят!“

„И стигна глас до мене – и прободе до дъно сърцето ми тоя глас – гласът на Оногова, Който иде.

Черният Цар ще ги тъпче, като скакалци, и не ще намерят път да избягат. И гърлицата ще потърси гнездото си, но скорпиони ще намери там. И всяка майка ще вижда децата си избити от незнайна ръка.

И Той ще ги мъкне като плячка на победа бранна. И по стъгдите на вси големи градове ще се разнесат гласове на измама. Никой не ще знае тогава кого да вярва и кого да не вярва. Защото Истината ще скрие лицето си. И голи ще наскочат от легло жени и девизи, за да дирят път в ужас и тревога, но не ще намерят пътя, както не са го намерили мъжете и братята им.

Тогава ще се яви Врагът на Черния Цар – Белият Владика ще дойде. И ще поведе Той избраниците, за да ги спаси от кървавия потоп. Ще ги поведе търпеливо и кротко Силният към нови брегове – и нови небеса ще им разкрие. Истина, истина ви казвам: – с мед и жлъчка ще ги храни, с вино и отрова ще ги пои, но не ще видят смърт, ни острие на меч!

И кръв ще оставят стъпките им по пясъка, а сърцето им ще възрасне като слънце – и лъчи ще пръсне по земята.

И светото страдание на зачеване и раждане ще посети сърцето им – и нови вселени ще родят, защото слънчев сок ще оплоди душите им.

И кръвта си в лъчи ще пролеят, за да дадат живот на Земя и Небе. И кърваво изкупление ще донесат на света.

Тогава Черният Цар, който е управлявал цели векове Земята, ще падне убит – и с него ще паднат понесени вси земни царе и воини и стражи и наемници. Защото не ще има вече ни бран, ни престол.“

„...А в началото на новите времена Небесният Мъж и Небесната Жена ще пламнат от Любов – и в изстъпление ще се зачене нов свят.

И в лъчисти капки ще изтече великото Сърце, принесено в жертва върху олтаря на предвечната Пасха.

– Блажен ще бъде оня, който приеме тази кръв!“

„Аз, Ездра, бях жрец на Всевишния. И видях това – и словата на Бъдния Ден записах. Защото – истина, истина ви казвам – иде Денят! – Той иде вярно – и железни са стъпките му. Видение за Сетния Ден: на

сетния принадлежи Сетният Ден – но горко на тогова, който остане сетен!“

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7514>]